

Kaç yaşında öleceğim?
Ölürken üzerinde yorganım olacak mı?

Nazım Hikmet Ran

Para Üstü

Buyurun Beyim, para üstünüz. Saymaya hacet yok. Bozuklukları saymadan cebine attı. Şoförün kendisini izlediğini fark etti. Bu andan sonra muhakkak saymalıydı her para üstünü aldığı zaman. O andan sonra da ne zaman kendisine "-Buyurun Beyim, para üstünüz" dense, her seferinde para üstünü saydı. Çünkü, bu halinden faydalanılabildi.

Suistimale uğrayabilirdi güveni. Bu kadar itimat etmemeli! Hiç itimat edilmemeli hatta hiç kimseye, hiçbir şeye karşı. Ne vardır hem şu hayatta, neyi bilir, kaç insan tanır ona duyduğu sonsuz güveni ve gözükapaliteslimiyeti hakikaten hak eden ve bir zaman sonra bile insanı yanıltmayan, duyduğu bu insani duyguları hissetmesinden dolayı ve harcadığı zamandan, kalbinde açtığı yerden ve belki de bu sebeple bu yeri daha çok hak edecek kimseyi orada barındırmamış olmasından, geçmişinden, şimdinden ve yaşamayı umduğu fakat artık imkansızlaşmış hayallerinden dolayı pişmanlık duyurtmayan ne vardır? Hiçbir şey. Her şey bu kadar açıkken, inatlaşmak neden? Her seferinde aynı sonucu beklemek, ummak neden?

TAHİR SOLMAZ

Güney

Ayağımın tozuyla indim
güneylere.
Ciğerlerime çektiğim,
taptaze
her nefeste
Tohumlarımı serptim
kocaman oldum.
Kızgın kumlara
serildim,
seyrettim serin
yıldızları.
Gece örttü üzerimi
masmavi örtüyle
Dalıp gittim geleceğe,
En küçük ihtimallere
Hırçın dalgalar birlik
oldu,
cırcır böcekleriyle.
Hicran sardı içimi,
deli divane
gönlüme

EKİN ÇOLAK

Gözden Irak Gönle Yakın

Bundandır ölenin ardından değer bilmek. Her ölümü erken kabul eder insanımız da henüz doyamadığını, henüz tadamadığını düşünür yaşayabilecekken yaşamadıklarını. Hiç ölmezsen, hiç bilinmez değerini. Hiç gitmezsen, kimse duymaz hasretini. Hiç gitmezsen, hiç gitmeyecekmışsin gibi gelir de hakikaten bir zaman sonra istesen de gidemezsin artık.

ERHAN KORU

Kendi Kendine

Şimdi fark etti. İnsan kendi kendinin en büyük talihsizliği olabilirdi. Hiç kimsenin veremeyeceği zararı kendine verebilir, kendi elleriyle sonunu getirebilirdi. Asla gerçekleşmeyecek olaylardan ürperek, kalbini yoran düşüncelerle her daim münakaşa ederek... Biri on yapan zihnin zehri, yine aynı bedene tesir eder. İnsanın içindeki öfkenin ateşi yine kendi kalbini yakar. Ayağına değen taştan hesap sormak isteyenin intikamı, yalnız kendini incitebilirdi. Acıta acıta insan ruhunu, bir gece ansızın, iflas edebilirdi. Zarar ziyanın hep kendi kendine. İşkenceler, ızdıraplar tümü aklın içinde.

MUHSİN ATAGÜL

Gözleri keskin körler, kulakları delik sağırlar getirdi bizi bu hale. İşlemediğim günahlarla dolu amel defterim. Kalabalıklarım haykırışlarıyla dolu sokaklar. Şimdi fısıldıyorum belki ama ben de onlar gibi olurum yakında. Kükremeyi öğretir imparatorluğumuzun çakma kralları. Taht kavgalarına bile karışırım belki. Hiçbir şeyden haberim yokken öğretim olmayanı birilerine. Yalan yanlış konuşsam bile emin olurum kendimden. Hiç çalışmasam bile yorulurum erkenden. Hakkımı yemeye kalkarlarsa ortalığı ykar, yalnız kendimden küçük balıkları yutabilirim. Hak, hukuk denince akan sular durur da tav olurum gölgelerin karanlığında cebe konan çillere. İşim bittiğinde en tepeye çıkar, seyredirim yarattığım eseri zevkle. Nasıl olsa düzen böyle der, vicdanım sadece gösterişe yeter.

MÜJGAN

Gök Kubbe

Gözlerimi kapattım,
artık özgürüm.
Yeniden doğup
yaşama döndüm.
Kimse bilmeden,
fark etmeden beni
Bambaşka bedenlerde,
hayatı gördüm.
Yapayalnız başka bir evrende
Bicare kalıp
tutsak oldum.
Kendimle baş başa gecenin
üçünde
Gök kubbeyle dalıp
sonsuzlukta kayboldum.

FERİDE KAYGUSUZ

Yasal Sorumluluk

BİSAYFA Dergisi'nde
yayımlanan yazıların hakiki
ve etik sorumlulukları
yazarlara aittir.
Yazarlar tarafından
öze sürülen fikirler,
derginin görüşleri
yanıttırılmazdır.